бѣхме си дали среща на „Агликина поляна“, когато дойде вестьта за избиването на Хаджията, Караджата и хората имъ. Насъ ни излови влашката полиция въ Браила и ни отсѣче крилата.

Василъ. Ако не се бѣхъ разболѣлъ въ Сърбия, сега и моитѣ кости щѣха да се търкалятъ на Бузлуджа. Не сме имали късметъ! (Смѣхъ).

Христо. Втори пѫть ме доведе тукъ Добри Войниковъ. По едно време бѣхъ станалъ и актьоръ! Тъй почнахъ да затъвамъ. Работа не мога да намѣря. Служба отъ рѫцетѣ на тукашнитѣ „нотабили“, както се наричатъ нашитѣ мѣстни чорбаджии, не ща. Въ кѫщи не смѣя да се обадя. Съ какви очи? (Почва да пише едри букви на хартията) „Утре ще да се държи сказка отъ младия българинъ Христо Петковъ“. (Сѣда на едно сандъче и, като си подлага една книга на колѣното, почва да пише). Най-напредъ ще измисля еднадве телеграми за юмористичния отдѣлъ. Колкото да не може владиката Панаретъ да спи спокойно две-три нощи!

Василъ. Вѣрно ли е това, което чувамъ да разправятъ за тебе и владишката унука?

Христо (оставя перото). Владишката унука! И ти ли, дяконе, вѣрвашъ, че тя има на ума си нѣщо за мене? За какво? (Сочи съ рѫка). Царската обстановка, богатството, блѣскавото бѫдеще, нали? Единъ беденъ и голъ хъшъ, стихотворецъ, кандидатъ за бесилото. . . . Да остави палатитѣ на владиката, мекитѣ канапета, копринените малакови, разкошната трапеза — за какво? Луди ли сте? Венета е добра жена, съ милостиво сърдце. Тя день и нощь мисли, какъ да помогне на хъшоветѣ, носи имъ тайно отъ владиката чорапи, ризи, кърпи ги, подрежда ги. . . . день и нощь тя мисли какъ да поразимъ османеца. Тя е по-хъшъ отъ хъшоветѣ! (Почва да пише и говори високо). Телеграми: „Русчукъ. Става комай три дни откакъ турското правителство не е обесило нито единъ невиненъ българинъ. Цариградъ. Султанътъ е твърде зле боленъ, отъ ухоболие. Първитѣ лѣкари доказватъ, че неговата болесть била — морбусъ тѫпаникусъ. Мадридъ. Привременното испанско правителство обявило следния конкурсъ: испанскиятъ народъ дири здравъ, безпороченъ краль. Кандидатитѣ да се явятъ до края на годината. На способность не се гледа. Браила. Единъ отъ най-ревнителнитѣ българонотабилски дипломати пристигна въ града ни съ голѣма мисия. Той състави тука конференция отъ двама интелигентни млади българи и съ единъ високъ указъ имъ заповѣда да протестиратъ предъ Европа, Азия и Африка, противъ дадения мемоаръ до султана“. (Смѣхъ).

Това сѫ днешнитѣ телеграми. Сега малко новини, гатанки, пословици и известия:

Но напоследъ реше и не щяше нищо
Х Я си имам вкъщи в Белград
ще не гоне... Тяхе е
времеене.“